

WYROK TRYBUNAŁU (pięta izba)

z dnia 12 grudnia 2013 r. (*)

Swoboda przedsiębiorczości – Równość traktowania – Podatek dochodowy – Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania – Dochody osiągnięte w innym państwie niż państwo ich uzyskania – Metoda zwolnienia z zastrzeżeniem progresji w państwie członkowskim zamieszkania – Członkowie uwzględnienie sytuacji osobistej i rodzinnej – Utrata części korzyści podatkowych związanych z sytuacją osobistą i rodzinną pracownika

W sprawie C-303/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) postanowieniem z dnia 31 maja 2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 czerwca 2012 r., w postępowaniu:

Guido Imfeld,

Nathalie Garcet

przeciwko

État belge,

TRYBUNAŁ (pięta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, E. Juhász, A. Rosas (sprawozdawca), D. Šváby i C. Vajda, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: V. Tourrès, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 kwietnia 2013 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu G. Imfelda oraz N. Garcet przez M. Levaux oraz M. Gustina, adwokatów,
- w imieniu rządu belgijskiego przez M. Jacobs oraz J.C. Halleux, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu estońskiego przez M. Linntam, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez F. Dintilhaca oraz W. Möllsa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 czerwca 2013 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wyk?adni art. 49 TFUE.

2 Wniosek ten zosta? z?o?ony w ramach sporu pomi?dzy G. Imfeldem i N. Garcet, par? ma??onków zamieszka?? w Belgii, a pa?stwem belgijskim w przedmiocie uwzgl?dnienia, w ramach obliczania ??cznego opodatkowania tej pary w Belgii, dochodów osi?ganych w innym pa?stwie cz?onkowskim przez G. Imfelda, które co prawda podlegaj? zwolnieniu w Belgii, ale stosowane s? jako podstawa dla przyznania korzy?ci podatkowych zwi?zanych z sytuacj? osobist? i rodzinn?, z tym skutkiem, ?e ma??onkowie ci utracili cz??? korzy?ci, do jakich mieliby prawo w braku takiego uwzgl?dnienia.

Ramy prawne

Konwencja z 1967 r.

3 Artyku? 14 konwencji pomi?dzy Królestwem Belgii a Republik? Federaln? Niemiec o unikaniu podwójnego opodatkowania i uregulowaniu niektórych innych kwestii w dziedzinie podatku dochodowego i maj?tkowego, w tym opodatkowania patentów i podatków od nieruchomości, podpisanej w Brukseli w dniu 11 kwietnia 1967 r. (*Moniteur belge* z dnia 30 lipca 1969 r., zwanej dalej „konwencj? z 1967 r.”), stanowi w art. 14, zatytu?owanym „Wolne zawody”:

„1. Dochody, które osoba b?d?ca rezydentem jednego z umawiaj?cych si? pa?stw osi?ga z wykonywania wolnego zawodu albo innej samodzielnej dzia?alno?ci gospodarczej, podlegaj? opodatkowaniu tylko w tym pa?stwie, chyba ?e osoba ta posiada sta?? placówk? w drugim umawiaj?cym si? pa?stwie w celu wykonywania swej dzia?alno?ci. Je?eli posiada ona tak? sta?? placówk?, wówczas dochód jest opodatkowywany w drugim pa?stwie, jednak?e tylko w takim zakresie, w jakim mo?e by? przypisany dzia?alno?ci prowadzonej za pomoc? owej sta?ej placówki.

2. Wyra?enie »wolne zawody« obejmuje w szczególno?ci niezale?nie prowadzon? dzia?alno?? [...] lekarzy, adwokatów, in?ynierów, architektów, dentystów i ksi?gowych”.

4 Artyku? 23 konwencji z 1967 r., zatytu?owany „Wolne zawody”, przewiduje w szczególno?ci w ust. 2 pkt 1, ?e dochody pochodz?ce z Niemiec, które podlegaj? opodatkowaniu w tym pa?stwie cz?onkowskim na podstawie rzeczonej konwencji, s? zwolnione z podatku w Belgii. Ten sam przepis wyja?nia jednak, ?e owo zwolnienie nie ogranicza prawa Królestwa Belgii do uwzgl?dnienia, w trakcie ustalania stawki opodatkowania, zwolnionych w ten sposób dochodów.

Prawo belgijskie

5 Zgodnie z art. 126 ust. 1 i 2 code des impôts sur le revenu de 1992 (kodeksu podatków dochodowych z 1992 r., *Moniteur belge* z dnia 30 lipca 1992 r.), w brzmieniu obowi?zuj?cym w chwili zaistnienia okoliczno?ci w post?powaniu g?ównym (zwanego dalej „CIR z 1992 r.”):

„1. Niezale?nie od systemu podatkowego stosowanego do ma??onków, dochody ma??onków inne ni? dochody z dzia?alno?ci zawodowej s? doliczane do dochodów z dzia?alno?ci zawodowej tego z ma??onków, który osi?ga wy?sze dochody.

2. Podatek jest ustalany w stosunku do obydwu ma??onków”.

6 Artyku? 131 CIR z 1992 r. przyznaje ka?demu podatnikowi kwot? dochodu zwolnion? z podatku. Zgodnie z art. 132 CIR z 1992 r. owa kwota wolna od podatku jest powi?kszana, je?eli

podatnik ma osoby na utrzymaniu.

7 Jeżeli małżonkowie opodatkowywani są wspólnie, owo powiększenie kwoty wolnej od podatku zgodnie z art. 134 ust. 1 akapit drugi CIR z 1992 r. następuje po stronie dochodów tego z małżonków, którego dochody z działalności zawodowej są najwyższe. Artykuł 134 ust. 1 CIR z 1992 r. stanowi również, że:

„Część dochodu objęta zwolnieniem z podatku jest określana przez podatnika i obejmuje całą kwotę podstawową, ewentualnie powiększoną, oraz dodatki, o których mowa w art. 132 i 133.

W razie stosowania wspólnego opodatkowania dodatki, o których mowa w art. 132, zalicza się na rzecz podatnika, którego dochody podlegają opodatkowaniu są wyższe [...]”.

8 Artykuł 155 CIR z 1992 r. stanowi:

„Dochody objęte zwolnieniem na mocy międzynarodowych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania są uwzględniane do celów obliczania podatku, lecz podatek podlega obniżeniu proporcjonalnemu do części, jaką dochody objęte zwolnieniem stanowią w całości dochodów.

Tak samo jest w przypadku:

– dochodów zwolnionych na podstawie innych traktatów lub umów międzynarodowych, o ile przewidują one klauzule zastrzegające progresję;

[...]

W razie stosowania regimu wspólnego rozliczenia obniżenie jest obliczane przez podatnika w odniesieniu do ogółu jego dochodów netto”.

9 Ponadto w następstwie wyroku z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie C-385/00 de Groot, Rec. s. I-11819, Królestwo Belgii przyjął okólnik nr Ci.RH.331/575.420 z dnia 12 marca 2008 r. przewidujący obniżenie podatku dla dochodów zwolnionych na podstawie konwencji międzynarodowej, poza obniżeniem przewidzianym w art. 155 CIR z 1992 r. (zwany dalej „okólnikiem z 2008 r.”).

10 Okólnik ten stanowi:

„1. W belgijskim systemie podatkowym korzyści podatkowe związane z sytuacją osobistą i rodzinną podatnika [...] mają zastosowanie zarówno do dochodów pochodzenia belgijskiego, jak i do dochodów pochodzenia zagranicznego. Jeżeli owa sytuacja rodzinna lub osobista nie została uwzględniona za granicą, część owych korzyści jest utracona.

Niderlandy stosują metodę zwolnienia z zastrzeżeniem progresji, analogiczną do metody stosowanej w Belgii. W [w ww. wyroku w sprawie de Groot Trybuna?] orzekł jednak, że metoda taka byłaby sprzeczna z uregulowaniem w dziedzinie swobodnego przepływu osób [w Unii Europejskiej].

Belgia została wezwana przez Komisję Europejską do dostosowania belgijskich przepisów podatkowych dotyczących stosowania metody zwolnienia z zastrzeżeniem progresji [...] do obowiązujących na podstawie art. 18 [WE], 39 [WE], 43 [WE] i 56 WE [...].

Przyjęto następujące rozwiązanie: w przypadku gdy sytuacja osobista i rodzinna podatnika nie została uwzględniona za granicą, obniżenie podatku dla dochodów pochodzenia zagranicznego zostanie przyznane wraz z obniżeniem przewidzianym w art. 155 CIR z [1992 r.].

[...]

3. Dodatkowe obniżenie w odniesieniu do dochodów zwolnionych na podstawie konwencji może zostać przyznane jedynie po spełnieniu następujących warunków:

- podatnik uzyskał dochody zwolnione na podstawie konwencji w państwie członkowskim lub państwach członkowskich [Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG)];
- sytuacja osobista lub rodzinna podatnika nie została uwzględniona przy obliczaniu podatku należnego w tych państwach od dochodów zwolnionych z podatku w Belgii;
- podatnik nie mógł w Belgii w pełni skorzystać z korzyści podatkowych związanych z jego sytuacją rodzinną lub osobistą;
- podatek należny w Belgii, powiększony o podatek należny za granicą, jest wyższy od podatku, który byłby należny, gdyby dochody zostały uzyskane wyłącznie w Belgii, a podatki ich dotyczące byłyby należne w Belgii.

4. Podatnik ubiegający się o dodatkowe obniżenie powinien przedstawić dowód spełnienia wymaganych warunków”.

Spory w postępowaniu gównym

11 Guido Imfeld, obywatel niemiecki, i N. Garcet, obywatelka belgijska, są małżeństwem, mają dwójkę dzieci i mają miejsce zamieszkania w Belgii. Mimo że na podstawie przepisów prawa krajowego małżonkowie podlegają co do zasady wspólnemu opodatkowaniu, to jednak za lata 2003 i 2004 złożyli oddzielne deklaracje o osiągniętym dochodzie w Belgii, bez wskazania, że pozostają w związku małżeńskim.

12 Guido Imfeld, który wykonuje zawód adwokata w Niemczech, gdzie osiąga wszystkie dochody, nie wskazał w Belgii żadnego dochodu podlegającego opodatkowaniu ani też żadnej osoby pozostającej na utrzymaniu. Z kolei N. Garcet, która jest pracownikiem najemnym w Belgii, wskazała w deklaracji odsetki hipoteczne i dwójkę pozostających na utrzymaniu dzieci, jak również koszty opieki.

13 Rzeczone deklaracje leżą u podstaw trzech spraw rozpatrywanych przez sąd odsyłający, które to sprawy spowodowały skierowanie wniosku o wydanie orzeczenia prejudycjalnego.

Spory związane z rokiem podatkowym 2003

14 W dniu 5 kwietnia 2004 r. belgijski organ podatkowy w pierwszej kolejności ustalił za rok podatkowy 2003 podatek jedynie od N. Garcet.

15 Niemniej jednak w dniu 16 listopada 2004 r. ów organ podatkowy stwierdził, że N. Garcet nie może być uznawana za niezamężną, i wydał w związku z tym decyzję korygującą ustanawiającą wspólne opodatkowanie skarżących w postępowaniu gównym i określającą nowy podatek na podstawie dochodów zadeklarowanych przez N. Garcet i dochodów uzyskiwanych przez G. Imfelda w charakterze osoby prowadzącej działalność gospodarczą w Niemczech.

16 Pismem z dnia 9 grudnia 2004 r. skarżący w postępowaniu gównym wyrazili swój sprzeciw wobec tak ustalonej korekty podatku, nie zgadzając się z wysokością podatku ustalonego dla nich oraz żądając obliczenia podatku odrębnie dla każdego z nich, aby zagwarantować swobodę przedsiębiorczości, a także rzeczywiste i pełne zwolnienie z podatku dochodów pochodzenia

niemieckiego uzyskiwanych przez G. Imfelda.

17 W dniu 13 grudnia 2004 r. organ podatkowy dorzeczy skarczycym w postpowaniu gównym decyzj podatkow, wskazujc, e niemieckie dochody G. Imfelda zostan zwolnione w caoci, lecz e wspólne opodatkowanie musi uwzgl dnia koszty opieki nad dziemi, kwot dochodu zwolnion z podatku oraz ulgi w odniesieniu do dochodu zastpczego [dochodu otrzymywanego w miejsce wynagrodzenia, które otrzymuje si, gdy si pracuje, np. zasiłek dla bezrobotnych, chorobowy, macierzy ski, emerytury, renty].

18 W dniu 10 lutego 2005 r. ustalono kwot podatku za rok 2003 jedynie dla N. Garcet na podstawie dochodów, których wysoko? ustalona zosta a w kwocie zero, od której to kwoty skarczycy w postpowaniu gównym wnie li odwo anie w dniu 9 marca 2005 r.

19 Poniewa odwo anie to zosta o oddalone decyzj directeur régional des contributions directes de Liège (Belgia) (dyrektora regionalnego ds. podatków bezpo rednich w Liège) w dniu 11 lipca 2005 r., skarczycy w postpowaniu gównym wnie li skarg na t decyzj pismem z onym w sekretariacie s du odsy ajcego w dniu 29 wrze nia 2005 r.

20 W dniu 13 pa dziernika 2005 r. ustalono ?czn kwot opodatkowania skarczycych w postpowaniu gównym za rok 2003, od której to decyzji ustalaj cej kwot skarczycy wnie li odwo anie w dniu 13 stycznia 2006 r.

21 Poniewa odwo anie to zosta o oddalone decyzj directeur régional des contributions directes de Liège z dnia 7 marca 2006 r., skarczycy w postpowaniu gównym wnie li skarg na t decyzj pismem z onym w sekretariacie s du odsy ajcego w dniu 31 marca 2006 r.

Spór dotycz cy roku podatkowego 2004

22 W dniu 24 czerwca 2005 r. ustalono ?czn kwot opodatkowania skarczycych w postpowaniu gównym za rok 2004, przeciwko któremu to ustaleniu wnie li oni odwo anie w dniu 15 wrze nia 2005 r.

23 Poniewa odwo anie to zosta o oddalone decyzj directeur régional des contributions directes de Liège z dnia 19 pa dziernika 2005 r., skarczycy w postpowaniu gównym wnie li odwo anie od tej decyzji pismem z onym w sekretariacie s du odsy ajcego w dniu 21 listopada 2005 r.

Traktowanie pod wzgl dem podatkowym dochodów osi ganych w Niemczech przez G. Imfelda

24 Guido Imfeld na podstawie konwencji z 1967 r. zosta opodatkowany w Niemczech od dochodów osi ganych w tym pa stwie cz onkowskim. Z odpowiedzi na pytanie pisemne zadane przez Trybuna? wynika, e w ramach podatku dochodowego p aconego w Niemczech korzysta on z maj cej posta? kwoty dochodu zwolnionej z podatku ulgi podatkowej z tytu?u pozostaj cego na utrzymaniu dziecka („Freibetrag für Kinder”).

25 Guido Imfeld został opodatkowany indywidualnie, to znaczy bez możliwości skorzystania z systemu „Ehegattensplitting”, systemu wspólnego opodatkowania, z którego mógł korzystać na podstawie § 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym (Einkommensteuergesetz) podatnicy pozostający w związku małżeńskim i niepozostający w trwałej separacji, którzy podlegają opodatkowaniu w Niemczech, zamieszkujący w innym państwie członkowskim. Z postanowienia odsyłającego oraz z akt znajdujących się w posiadaniu Trybunału wynika, że za rok podatkowy 2003 niemieckie organy podatkowe odmówiły G. Imfeldowi skorzystania z tego systemu opodatkowania.

26 Skarga wniesiona przez G. Imfelda od owej odmownej decyzji została oddalona wyrokiem Finanzgericht Köln (Niemcy) z dnia 25 lipca 2007 r. w zakresie, w jakim, po pierwsze, dochody G. Imfelda podlegały opodatkowaniu w Niemczech były niższe niż 90% rocznego dochodu jego gospodarstwa domowego, i po drugie, dochody jego małżonki przekraczały zarówno bezwzględny próg 12 372 EUR, jak i próg dotyczący 10% wszystkich dochodów, przewidziany przez niemieckie przepisy podatkowe. Finanzgericht Köln podkreślił w szczególności, że Trybunał dopuścił rzeczne progi w wyroku z dnia 14 września 1999 r. w sprawie C-391/97 Gschwind, Rec. s. I-5451, pkt 32.

27 Odwołanie wniesione przez skarżącego w postępowaniu głównym przeciwko temu wyrokowi zostało oddalone wyrokiem Bundesfinanzhof (Niemcy) z dnia 17 grudnia 2007 r.

Ocena sądu odsyłającego i pytanie prejudycjalne

28 Sąd odsyłający wskazuje, że roczne rozpoznanie sprawy G. Imfelda i N. Garcet jest zgodne z prawem. W stosunku do małżonków doszło do wspólnego opodatkowania, tak jak to przewiduje art. 126 ust. 1 CIR z 1992 r., i ustalono podatek rocznie od obydwu skarżących w postępowaniu głównym. Na podstawie art. 134 ust. 1 akapit drugi CIR z 1992 r. powiększenie kwoty zwolnionej z podatku z tytułu pozostających na utrzymaniu dzieci, o której to kwocie mowa w art. 132 ust. 3 CIR z 1992 r., została „zaliczona” na rzecz podatnika, którego dochody podlegały opodatkowaniu są wyśsze”, w niniejszym przypadku na poczet dochodów osiągniętych przez G. Imfelda.

29 Sąd ten ma wątpliwości co do zgodności z prawem Unii sposobu obliczania belgijskiego podatku. Twierdzi on w tym zakresie, że sposób zwolnienia z zastrzeżeniem progresji skutkuje utratą przez podatników takich jak skarżący w postępowaniu głównym części kwot zwolnionych z podatku, do której daje im prawo ich sytuacja osobista i rodzinna, z tego względu, iż kwoty te zaliczane są w pierwszej kolejności na część dochodu małżonka, który osiąga najwyższe dochody, nawet jeżeli są one zwolnione na podstawie konwencji międzynarodowej zapobiegającej podwójnemu opodatkowaniu. Wydaje mu się w związku z tym, że roczne zastosowanie art. 155 i art. 134 ust. 1 CIR z 1992 r. w sytuacji transgranicznej takiej jak sytuacja skarżących w postępowaniu głównym narusza prawo Unii.

30 W tych okolicznościach sąd pierwszej instancji w Liège, czyżby poszczególne spory wniesione do rozpatrzenia przez skarżących w postępowaniu głównym, postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 39 [WE] stoi na przeszkodzie temu, aby belgijski system podatkowy w art. 155 [CIR z 1992 r.] i w [art. 134 ust. 1 akapit drugi CIR z 1992 r.], niezależnie od stosowania [okólnika z 2008 r.], skutkowało tym, że uzyskane w Niemczech dochody powoda z działalności zawodowej, zwolnione na podstawie art. [14] [konwencji z 1967 r.], zostały wliczone przy obliczaniu podatku belgijskiego i są użyte jako podstawa dla przyznania ulg podatkowych przewidzianych przez [CIR z 1992 r.], a korzyści te, takie jak kwota dochodu zwolniona z podatku ze względu na sytuację

rodzinn? skar??cego, by?y ograniczone lub ustalone na ni?szym poziomie, ni? gdyby oboje skar??cy uzyskiwali dochody w Belgii i gdyby skar??ca, a nie skar??cy, uzyska?a wy?sze dochody, podczas gdy w Niemczech skar??cy zosta? opodatkowany z tytu?u dochodów z dzia?alno?ci zawodowej jako osoba stanu wolnego i nie mo?e skorzysta? ze wszystkich ulg podatkowych zwi?zanych ze swoj? sytuacj? osobist? i rodzinn?, któr? niemiecki fiskus uwzgl?dnia tylko w cz??ci?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

Uwagi wst?pne

31 S?d odsy?aj?cy wnosi do Trybuna?u zasadniczo o orzeczenie co do zgodno?ci z prawem Unii traktowania pod wzgl?dem podatkowym zastrze?onego przez pa?stwo cz?onkowskie, w niniejszej sprawie Królestwo Belgii, dla zamieszka?ej w tym pa?stwie cz?onkowskim i osi?gaj?cej w nim dochody pary, której jeden z cz?onków osi?ga dochody w tym pa?stwie cz?onkowskim, podczas gdy drugi wykonuje wolny zawód w innym pa?stwie cz?onkowskim, w niniejszej sprawie w Republice Federalnej Niemiec, gdzie uzyskuje on wszystkie swoje dochody, które stanowi? najwi?ksze cz??? dochodów pary i s? opodatkowywane w Niemczech i zwolnione w Belgii na podstawie dwustronnej konwencji mi?dzynarodowej o unikaniu podwójnego opodatkowania.

32 Nale?y wyja?ni?, ?e o ile w sprawie g?ównej spór dotyczy dwóch korzy?ci podatkowych zwi?zanych z sytuacj? osobist? i rodzinn? podatników, to znaczy odliczenia kosztów opieki nad dzie?mi oraz przyznania dodatku kwotowego do dochodu zwolnionego z podatku na dzieci pozostaj?ce pod opiek?, o tyle jednak s?d odsy?aj?cy przez swoje pytanie odnosi si? dok?adniej do „kwoty zwolnionej z podatku ze wzgl?du na sytuacj? rodzinn? skar??cego”, powo?uj?c si? na sposób obliczania okre?lony w art. 134 ust. 1 akapit drugi CIR z 1992 r.

33 W ten sposób s?d odsy?aj?cy okre?la korzy?? podatkow?, jak? stanowi dodatek do kwoty dochodu zwolnionej z podatku na pozostaj?ce na utrzymaniu dzieci przewidziany w art. 132 CIR z 1992 r. Wskazuje on, ?e taka korzy?? podatkowa jest przyznawana przez prawo belgijskie na rzecz pary jako ca?o?ci oraz ?e z powodu sposobu obliczania ustanowionego w art. 134 CIR z 1992 r., zgodnie z którym rzeczony dodatek jest obliczany w drodze zaliczenia stosowanego do podlegaj?cych opodatkowaniu najwy?szych dochodów jednego z dwóch ma??onków, korzy?? ta w sytuacji takiej jak sytuacja skar??cych w post?powaniu g?ównym zostaje zmniejszona lub przyznana w mniejszym stopniu, ni? je?eli ci ostatni we dwoje osi?galiby dochody w Belgii oraz gdyby to N. Garcet, a nie G. Imfeld, osi?ga?a najwy?sze dochody.

34 Mo?liwo?? odliczenia kosztów opieki nad dzie?mi nie stanowi zatem cz??ci korzy?ci, do których odnosi si? s?d odsy?aj?cy w swoim pytaniu. Jak potwierdzi? to rz?d belgijski na rozprawie, obliczenie odliczenia kosztów opieki nad dzie?mi podlega innym zasadom, poniewa? takie odliczenie przyznawane jest za pomoc? proporcjonalnego podzia?u na dochody ka?dego z ma??onków. Rz?d ten dodaje, ?e w niniejszej sprawie N. Garcet skorzysta?a z odliczenia z tytu?u kosztów opieki nad dzie?mi w cz??ci proporcjonalnej do cz??ci, jak? jej dochody stanowi?y w ??cznym maj?tku pary.

W kwestii swobody maj?cej zastosowanie do sytuacji skar??cych w post?powaniu g?ównym

35 S?d odsy?aj?cy odnosi si? w swoim pytaniu do art. 39 WE, któremu obecnie odpowiada art. 45 TFUE, dotycz?cego swobody przep?ywu pracowników, powo?uj?c si? wielokrotnie w wyja?nieniach zawartych w postanowieniu odsy?aj?cym na swobod? przedsi?biorczo?ci.

36 Tymczasem G. Imfeld, który jest obywatelem niemieckim i zamieszkuje w Belgii, pracuje w Niemczech jako adwokat i prowadzi tam niezale?n? dzia?alno??. Ponadto postanowienie

konwencji z 1967 r., wyraźnie wskazane przez sąd odsyłający jako mające zastosowanie do spraw głównych, dotyczy wolnych zawodów i analogicznej niezależności.

37 W konsekwencji sytuacja G. Imfelda objęta jest nie swobodą przepływu pracowników, lecz swobodą przedsiębiorczości, która oznacza dla obywateli Unii dostęp do działalności gospodarczej i jej wykonywanie (zob. w szczególności wyrok z dnia 11 marca 2004 r. w sprawie C-9/02 de Lasteyrie du Saillant, Rec. s. I-2409, pkt 40).

38 Trybunał wielokrotnie orzekał już, że nawet gdy sąd odsyłający ograniczył swój wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do dokonania interpretacji swobody przepływu pracowników, to okoliczności ta nie stoi na przeszkodzie temu, aby Trybunał dostarczył sądowi odsyłającemu wszelkich informacji na temat wykadni prawa unijnego, jakie mogły okazać się użyteczne do wydania wyroku w zawiśłej przed nim sprawie, niezależnie od tego, czy sąd odsyłający podniósł daną kwestię w przedstawionym pytaniu (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 kwietnia 2006 r. w sprawie C-152/03 Ritter-Coulais, Zb.Orz. s. I-1711, pkt 29; z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie C-544/07 Rüffler, Zb.Orz. s. I-3389, pkt 57).

39 W związku z tym pytanie to należy rozumieć jako dotyczące art. 43 WE, któremu obecnie odpowiada art. 49 TFUE.

W przedmiocie pytania

40 Przez swoje pytanie sąd odsyłający zastanawia się zasadniczo nad tym, czy art. 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu uregulowania podatkowego państwa członkowskiego, takiego jak sporne w postępowaniu główne, które skutkuje pozbawieniem pary małżonków zamieszkałej w tym państwie i osiędzej jednocześnie dochody w owym państwie i w innym państwie członkowskim, w którym jeden z małżonków podlega indywidualnemu opodatkowaniu od dochodów z działalności zawodowej i nie może uzyskać wszystkich korzyści podatkowych związanych z jego sytuacją osobistą i rodzinną, korzystania z określonej ulgi podatkowej ze względu na sposób zaliczenia, podczas gdy para ta miałaaby prawo do tej ulgi, gdyby obaj małżonkowie osiędali wszystkie dochody lub większość ich części na terytorium państwa miejsca zamieszkania.

W przedmiocie istnienia ograniczenia swobody przedsiębiorczości

41 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, iż z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w braku ujednolicających lub harmonizujących przepisów Unii państwa członkowskie zachowują kompetencję do określenia kryteriów opodatkowania dochodu i majątku w celu eliminacji podwójnego opodatkowania, między innymi w drodze konwencji. W tym kontekście w ramach dwustronnych konwencji państwa członkowskie mają swobodę ustalania czynników norm kolizyjnych w celu podziału kompetencji podatkowych (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie De Groot, pkt 93; wyroki: z dnia 16 października 2008 r. w sprawie C-527/06 Renneberg, Zb.Orz. s. I-7735, pkt 48; z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie C-168/11 Beker, pkt 32).

42 Niemniej jednak taki rozdział kompetencji podatkowej nie zezwala państwom członkowskim na stosowanie przepisów sprzecznych ze swobodami przepływu zagwarantowanymi przez traktat FUE. W rzeczywistości, jeżeli chodzi o wykonywanie władztwa podatkowego rozdzielonego w ten sposób w ramach dwustronnych konwencji zapobiegających podwójnemu opodatkowaniu, państwa członkowskie są zobowiązane do przestrzegania zasad Unii (ww. wyroki: w sprawie de Groot, pkt 94; w sprawie Renneberg, pkt 50, 51; a także w sprawie Beker, pkt 33, 34).

43 Należy również przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału

zasadniczo to do państwa czonkowskiego miejsca zamieszkania należy przyznanie podatnikowi wszystkich korzyści podatkowych związanych z jego sytuacją osobistą i rodzinną, ponieważ owo państwo czonkowskie, z zastrzeżeniem wyjątku, znajduje się w najlepszym położeniu, aby ocenić osobistą zdolność podatkową rzeczzonego podatnika w zakresie, w jakim na terytorium tego państwa znajduje się centrum interesów osobistych i majątkowych owego osobnika (zob. w szczególności wyroki: z dnia 14 lutego 1995 r. w sprawie C-279/93 Schumacker, Rec. s. I-225, pkt 32; z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie C-87/99 Zurstrassen, Rec. s. I-3337, pkt 21; ww. wyrok w sprawie Beker, pkt 43).

44 Obowiązek uwzględnienia sytuacji osobistej i rodzinnej ciąży na państwie czonkowskim zatrudnienia, jedynie jeżeli podatnik uzyskuje wszystkie lub prawie wszystkie przychody podlegające opodatkowaniu z działalności wykonywanej w tym państwie czonkowskim i nie uzyskuje znacznych dochodów w swym państwie zamieszkania, przez co nie jest ono w stanie przyznać temu podatnikowi ulg wynikających z uwzględnienia jego sytuacji osobistej i rodzinnej (zob. w szczególności ww. wyroki: w sprawie Schumacker, pkt 36; w sprawie Gschwind, pkt 27; w sprawie Zurstrassen, pkt 21–23; w sprawie de Groot, pkt 89).

45 To w świetle tych zasad należy oceniać zgodnie ze swobodą przedsiębiorczości stosowania belgijskiego uregulowania do sytuacji takiej jak sporna w postępowaniu głównym.

46 Skarżący w postępowaniu głównym zostali opodatkowani jedynie od swoich dochodów w Belgii, gdzie mają miejsce zamieszkania, ponieważ dochody uzyskiwane w Niemczech przez G. Imfelda zostały zwolnione, a ów skarżący w postępowaniu głównym został opodatkowany indywidualnie od dochodów uzyskanych w Niemczech, gdzie pracuje, na podstawie konwencji z 1967 r.

47 Zarówno w Belgii, jak i w Niemczech uwzględniona została przynajmniej częściowo sytuacja osobista i rodzinna tej pary. Na podstawie niemieckiego uregulowania podatkowego Guido Imfeld miał prawo do zwolnienia z tytułu pozostających na utrzymaniu dzieci („Freibetrag für Kinder”), nie mógł jednak skorzystać z systemu „Ehegattensplitting”.

48 Na podstawie belgijskiego uregulowania podatkowego para miała również zasadniczo prawo do dodatku do kwoty zwolnionej z podatku z tytułu dzieci pozostających na utrzymaniu. Nie mógł jednak z niego rzeczywiście skorzystać. Dodatkowa kwota dochodu, która mogła zostać zwolniona, została zaliczona na poczet dochodów G. Imfelda osiągniętych w Niemczech, ponieważ były one najwyższe z dochodów pary. Jednakże rzeczony dochód został następnie odliczony od podstawy opodatkowania w zakresie, w jakim został on zwolniony na podstawie konwencji z 1967 r., tak że ostatecznie żadna kwota dochodu ze szczególnego tytułu dodatku na pozostające pod opieką dzieci nie została zwolniona.

49 W związku z tym uregulowanie podatkowe takie jak sporne w postępowaniu głównym, a w szczególności częściowe zastosowanie metody zwolnienia z zastrzeżeniem progresji przewidzianej w art. 155 CIR z 1992 r. i warunków zastosowania dodatku do zwolnienia z tytułu pozostającego na utrzymaniu dziecka ustanowionych w art. 134 CIR z 1992 r., stawia w mniej korzystnej sytuacji pary w sytuacji skarżących w postępowaniu głównym – która to sytuacja charakteryzuje się tym, że większa część dochodów tych par jest uzyskiwana w innym państwie czonkowskim – w stosunku do par, które uzyskują wszystkie dochody lub ich znaczny część w Belgii.

50 Skarżący w postępowaniu głównym znaleźli się jako para w rzeczywistości mniej korzystnej sytuacji, jako że nie mogli oni skorzystać z ulgi podatkowej wynikającej z zastosowania dodatku do zwolnienia z tytułu pozostawienia dziecka pod opieką dziecka, do której miałoby prawo, gdyby osiągały wszystkie dochody w Belgii, lub przynajmniej gdyby dochody uzyskiwane przez N. Garcet w Belgii były wyższe niż dochody uzyskiwane przez jej matkę w Niemczech.

51 Sporne w postępowaniu głównym uregulowanie ustanawia w ten sposób odmienne traktowanie pod względem podatkowym par obywateli Unii zamieszkających na terytorium Królestwa Belgii ze względu na rodzaj i wysokość ich dochodów, co może wywoływać skutek zniechęcający ich do wykonywania swobód zagwarantowanych przez traktat, a w szczególności swobody przedsiębiorczości (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Beker, pkt 52).

52 Rzeczone uregulowanie może również zniechęcać obywateli rzeczzonego państwa członkowskiego do wykonywania ich prawa do swobody przedsiębiorczości poprzez stałe wykonywanie ich działalności w innym państwie członkowskim przy jednoczesnym ich zamieszkiwaniu nadal w pierwszym z wymienionych państw (zob. w szczególności wyroki: z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie C-251/98 Baars, Rec. s. I-2787, pkt 28, 29; a także z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie C-314/08 Filipiak, Zb.Orz. s. I-11049, pkt 60).

53 Może ono również zniechęcać obywateli państw członkowskich innych niż Królestwo Belgii do wykonywania w charakterze obywateli Unii prawa swobodnego przepływu poprzez ustanowienie miejsca zamieszkania w tym państwie członkowskim, w szczególności w celu zbliżenia rodzinnego, przy jednoczesnej kontynuacji stałego wykonywania działalności w państwie członkowskim, którego są oni obywatelami.

54 Ponadto belgijskie uregulowanie podatkowe nie uwzględnia sytuacji transgranicznej takiej jak ta w postępowaniach głównych i nie umożliwia kompensaty negatywnych skutków, jakie uregulowanie to może mieć dla wykonywania rzeczonych wolności zagwarantowanych obywatelom Unii przez traktat.

55 Jak podkreśla Komisja w pisemnych uwagach, zasada stosowania dodatku do zwolnienia z tytułu pozostawienia dziecka na utrzymaniu dziecka do najwyższej części dochodu pary ma co do zasady za zadanie maksymalizację korzystnych skutków dla pary jako całości, w tym dla matki osiągającej niższe dochody. Ponieważ skala podatkowa ma charakter progresywny, przyznanie dodatku matce osiągnętemu najwyższe dochody jest bardziej korzystne dla pary niż rozdział tego dodatku na równe lub proporcjonalne części. Paradoksalnie, stosowanie tej zasady w sytuacji transgranicznej takiej jak ta w postępowaniu głównym może wywoływać całkowicie odwrotny skutek w pewnych okolicznościach – w niniejszej sprawie w sytuacji, gdy matka osiąga najwyższe dochody osiąga całość dochodów w państwie członkowskim innym niż Królestwo Belgii.

56 Przeciwnie do tego, co podnosi rząd belgijski, ustalone w ten sposób ograniczenie w swobodzie przedsiębiorczości nie jest konieczną konsekwencją rozbieżności uregulowań krajowych w postępowaniu głównym.

57 Para zżożona ze skarżących w postępowaniu głównym została bowiem pozbawiona części zwolnienia przewidzianego dla par będących rezydentami z powodu wykonywania przez jednego z członków tej pary swobody przedsiębiorczości oraz z powodu samych warunków stosowania dodatku do zwolnienia z tytułu pozostawienia dziecka przewidzianego przez belgijskie uregulowanie podatkowe (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie de Groot, pkt 87).

58 Rząd belgijski nie może również twierdzić, że uregulowanie podatkowe sporne w

postępowaniu głównym nie stanowi ograniczenia w wykonywaniu swobody przedsiębiorczości, ponieważ wykonanie przez G. Imfelda swobody przedsiębiorczości w żaden sposób nie pogarsza jego sytuacji podatkowej w zakresie, w jakim, po pierwsze, nie musi on zapłacić w Niemczech podatku wyśszego niż podatek, który musiaby zapłacić w Belgii, i po drugie, jego sytuacja osobista i rodzinna została uwzględniona w Niemczech, tak że Królestwo Belgii zostało w pełni uwolnione ze wszystkich obowiązków w tym zakresie.

59 Oczywiście, jak wynika z przedstawionych okoliczności faktycznych postępowania głównych, G. Imfeld mógł w niniejszej sprawie skorzystać z człociowego uwzględnienia sytuacji osobistej i majątkowej w Niemczech poprzez przyznanie mu zwolnienia z podatku z tytułu dzieci pozostających na utrzymaniu („Freibetrag für Kinder”).

60 Niemniej jednak nie można uznać, że przyznanie tej korzyści podatkowej w Niemczech mogło skompensować w jakikolwiek sposób utratę korzyści podatkowej przez skarżących w postępowaniu głównym w Belgii.

61 W rzeczywistości bowiem państwo członkowskie nie może powoływać się na istnienie korzyści przyznanej jednostronnie przez inne państwo członkowskie, w niniejszej sprawie przez państwo członkowskie, w którym G. Imfeld pracuje i osiąga wszystkie dochody, w celu uniknięcia obowiązków, które na nim ciąży na podstawie traktatu, w szczególności na podstawie jego przepisów dotyczących swobody przedsiębiorczości (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 8 listopada 2007 r. w sprawie C-379/05 Amurta, Zb.Orz. s. I-9569, pkt 78; a także z dnia 11 września 2008 r.: w sprawie C-11/07 Eckelkamp i in., Zb.Orz. s. I-6845, pkt 69; w sprawie C-43/07 Arens-Sikken, Zb.Orz. s. I-6887, pkt 66).

62 Tymczasem uregulowanie podatkowe sporne w postępowaniu głównym ustanawia korzyść podatkową na rzecz par, w szczególności w postaci dodatku do zwolnienia na pozostające na utrzymaniu dzieci, która to korzyść jest stosowana do dochodów członka pary, który osiąga najwyższe dochody, bez uwzględniania w jakikolwiek sposób okoliczności, iż członek ten może w wyniku wykonywania swobód zagwarantowanych przez traktat nie osiągać indywidualnie dochodów w Belgii, co skutkowałoby w sposób bezpośredni i automatyczny tym, że para utraci wówczas w całości możliwość skorzystania z rzeczony ulgi. Taki automatyzm owej utraty, niezależnie od traktowania w Niemczech pod względem podatkowym G. Imfelda, stanowi naruszenie swobody przedsiębiorczości.

63 Tym samym okoliczności, że w postępowaniu w niniejszej sprawie sytuacja osobista i rodzinna G. Imfelda została człociowo uwzględniona w Niemczech z tytułu jego indywidualnego opodatkowania oraz że nie mógł on w związku z tym zostać objęty ulgą podatkową, nie może być podnoszona przez rząd belgijski w celu wykazania braku ograniczenia w swobodzie przedsiębiorczości.

W przedmiocie uzasadnienia ograniczenia w swobodzie przedsiębiorczości

64 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunał może ograniczać przewidzianą w art. 49 WE swobodę przedsiębiorczości, może zostać dopuszczony wyjątkowo wtedy, gdy realizuje praworzędny cel zgodny z traktatem i uzasadniony nadrzędnymi względami interesu ogólnego. W takim przypadku konieczne jest także, by Trybunał taki był właściwy dla zapewnienia realizacji tego celu i by nie wykraczał poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie Lasteyrie du Saillant, pkt 49; wyroki: z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie C-446/03 Marks & Spencer, Zb.Orz. s. I-10837, pkt 35; a także z dnia 21 stycznia 2010 r. w sprawie C-311/08 SGI, Zb.Orz. s. I-487, pkt 56).

65 Rząd belgijski twierdzi, że nawet jeżeli sporne w postępowaniu głównym uregulowanie

podatkowe stanowi ograniczenie w swobodzie przedsi?biorczo?ci, to jest ono w ka?dym razie uzasadnione konieczno?ci? zachowania zrównowa?onego rozdzia?u w?adztwa podatkowego pomi?dzy pa?stwa cz?onkowskie.

66 W szczeg?lno?ci rz?d ten wnosi na podstawie ww. wyroków w sprawie Schumacker oraz w sprawie de Groot, ?e istnieje zwi?zek pomi?dzy opodatkowaniem dochodów i uwzgl?dnieniem sytuacji osobistej i rodzinnej podatników, w tym znaczeniu, ?e sytuacja ta powinna by? uwzgl?dniana w pa?stwie cz?onkowskim zamieszkania jedynie w przypadku istnienia dochodów podlegaj?cych opodatkowaniu w tym pa?stwie. Rz?d belgijski podkre?la, ?e konwencja z 1967 r. przewiduje, i? dochody osi?gane w pa?stwie cz?onkowskim zatrudnienia s? zwalniane w pa?stwie cz?onkowskim zamieszkania. Otó? sam system zwolnienia obni?a podstaw? opodatkowania do zera, uniemo?liwiaj?c dokonanie odlicze?, które s? zwi?zane z sytuacj? osobist? lub rodzinn?.

67 Zdaniem rz?du belgijskiego pój?cie dalej ni? brak opodatkowania poprzez przeniesienie na innego podatnika korzy?ci podatkowych zwi?zanych z sytuacj? osobist? i rodzinn? mia?oby wychodzi? poza to, czego wymaga prawo Unii w interpretacji nadanej przez Trybuna? w ww. wyroku w sprawie de Groot, z którego wynika tylko, ?e korzy?ci podatkowe powinny by? przyznawane w pe?ni i w pe?ni odliczane od podlegaj?cego opodatkowaniu dochodu. Przeniesienie korzy?ci na ma??onka prowadzi?oby do naruszenia prawa Królestwa Belgii do wykonywania jego w?adztwa podatkowego w stosunku do dzia?alno?ci wykonywanej na jego terytorium przez tego ma??onka.

68 W tym zakresie nale?y zauwa?y?, ?e oczywi?cie zachowanie rozdzia?u kompetencji podatkowych pomi?dzy pa?stwami cz?onkowskimi rzeczywi?cie mo?e stanowi? nadrz?dny wzgl?d interesu ogólnego pozwalaj?cy uzasadni? ograniczenie wykonywania swobody przep?ywu w Unii (ww. wyrok w sprawie Beker, pkt 56).

69 Niemniej jednak Trybuna? orzek? ju?, ?e pa?stwo, w którym podatnik ma miejsce zamieszkania, nie mo?e powo?ywa? si? na takie uzasadnienie w celu uchylenia si? od zasadniczo ci???cego na tym pa?stwie obowi?zku przyznania podatnikowi nale?nych mu odlicze? o charakterze osobistym i rodzinnym, chyba ?e pa?stwo to zostaje na podstawie konwencji zwolnione z dokonania pe?nego uwzgl?dnienia sytuacji osobistej i rodzinnej podatników zamieszka?ych na jego terytorium i wykonuj?cych cz???ciowo dzia?alno?? gospodarcz? w innym pa?stwie cz?onkowskim, lub ?e stwierdzi, ?e poza wszelkimi konwencjami jedno lub kilka pa?stw zatrudnienia przyznaje w zwi?zku z opodatkowywanymi przez nie dochodami korzy?ci zwi?zane z uwzgl?dnieniem sytuacji osobistej i rodzinnej podatników, którzy nie zamieszkuj? na terytorium tych pa?stw cz?onkowskich, lecz osi?gaj? tam podlegaj?ce opodatkowaniu dochody (zob. podobnie ww. wyroki: w sprawie de Groot, pkt 99, 100; a tak?e w sprawie Beker, pkt 56).

70 W tym kontek?cie Trybuna? w pkt 101 ww. wyroku w sprawie de Groot stwierdzi?, ?e mechanizmy wykorzystywane do wyeliminowania podwójnego opodatkowania lub krajowe systemy podatkowe, których wynikiem jest jego eliminacja lub zmniejszenie, powinny zapewni? podatnikom danych pa?stw cz?onkowskich, by w sumie ca?a ich sytuacja osobista i rodzinna by?a nale?ycie uwzgl?dniona, niezale?nie od sposobu, w jaki dane pa?stwa cz?onkowskie podzieli?y ten obowi?zek mi?dzy siebie, gdy? inaczej powsta?aby nierówno?? w traktowaniu, sprzeczna z postanowieniami traktatu w dziedzinie swobodnego przep?ywu pracowników, która w ?aden sposób nie wynika?aby z ró?nic istniej?cych mi?dzy krajowymi przepisami podatkowymi.

71 Rozwa?ania te mo?na transponowa? do sytuacji pary z?o?onej ze skar??cych w post?powaniu g?ównym.

72 Otó?, po pierwsze, konwencja z 1967 r. nie nak?ada na pa?stwo cz?onkowskie zatrudnienia ?adnego obowi?zku dotycz?cego uwzgl?dniania sytuacji osobistej i rodzinnej podatników

będących rezydentami innego państwa będącego stroną tej konwencji.

73 Po drugie, uregulowanie podatkowe sporne w postępowaniu głównym nie ustanawia żadnego związku pomiędzy korzyściami podatkowymi, jakie przyznaje ono rezydentom danego państwa członkowskiego, a ulgami podatkowymi, z jakich mogą oni korzystać w ramach opodatkowania ich w innym państwie członkowskim. Skarżący w postępowaniu głównym nie mogli skorzystać z dodatku do zwolnienia na pozostające na utrzymaniu dzieci nie dlatego, że skorzystali oni z ekwiwalentnej korzyści w Niemczech, lecz tylko z tego powodu, iż korzyść jest neutralizowana przez warunki jej zastosowania.

74 Rząd belgijski podnosi ponadto w tym zakresie, że okólnik z 2008 r., który oceniany jest jako mechanizm ustalający taki związek, nie ma zastosowania do sytuacji G. Imfelda.

75 W każdym razie uzasadnienie oparte na konieczności zapewnienia równoważonego rozdziału kompetencji podatkowych pomiędzy państwami członkowskimi może zostać uwzględnione w szczególności, gdy dany system zmierza do zapobieżenia zrachowaniom, które mogłyby zagrażać prawu państwa członkowskiego do wykonywania przysługującej mu kompetencji podatkowej w związku z działalnością wykonywaną na jego terytorium (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie C-347/04 Rewe Zentralfinanz, Zb.Orz. s. I-2647, pkt 42; z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie C-231/05 Oy AA, Zb.Orz. s. I-6373, pkt 54; ww. wyroki: w sprawie SGI, pkt 60; w sprawie Beker, pkt 57).

76 Tymczasem w niniejszej sprawie fakt, że Królestwo Belgii przyznało w całości korzyść w postaci odliczeń typu osobistego i rodzinnego skarżącym w postępowaniu głównym, nie zagraża temu prawu. Postępując w ten sposób, rzeczne państwo członkowskie nie zrezygnowało z części swych kompetencji podatkowych na rzecz innych państw członkowskich. Jak podkreśla Komisja, w niniejszej sprawie utrata ulgi przyznawanej parze dotyka małżonka, który podlega belgijskiemu opodatkowaniu. Restrykcyjny charakter belgijskiego uregulowania dla pary polega nie na mniej korzystnym traktowaniu dochodu G. Imfelda, lecz na mniej korzystnym traktowaniu dochodu jego małżonki, N. Garcet, uzyskiwanego wyjącznie w Belgii i podlegającego całkowicie opodatkowaniu podatkiem belgijskim, przy czym nie korzysta ona ze spornej ulgi podatkowej.

77 Ponadto rząd estoński uważa, że belgijskie uregulowanie podatkowe sporne w postępowaniu głównym ma na celu uniknięcie tego, iż sytuacja osobista i rodzinna podatnika zostanie jednocześnie uwzględniona w dwóch państwach członkowskich i doprowadzi w ten sposób do przyznania podwójnej korzyści. Podnosi on, że z tej perspektywy Trybunał dopuścił już możliwość, aby państwa członkowskie sprzeciwily się podwójnemu odliczeniu strat, i odsyła w tym zakresie do pkt 47 ww. wyroku w sprawie Marks & Spencer.

78 Jak podniósł rzecznik generalny w pkt 82 opinii, nawet przy założeniu, iż można by dopuścić, że różne korzyści podatkowe przyznane odpowiednio przez dwa państwa członkowskie są porównywalne i że z punktu oceny ilościowej opartej na okolicznościach faktycznych można stwierdzić, iż skarżący w postępowaniu głównym rzeczywiście skorzystali z podwójnej korzyści, to jednak fakt ten jest w każdym razie jedynie wynikiem równoległego zastosowania uregulowań podatkowych belgijskiego i niemieckiego, które to zastosowanie zostało uzgodnione pomiędzy tymi dwoma państwami członkowskimi w sposób ustalony w konwencji z 1967 r.

79 Z kolei odnośnie państwa członkowskie mogą według swojego uznania wziąć pod uwagę korzyści podatkowe ewentualnie przyznane przez inne państwo członkowskie opodatkowania, z zastrzeżeniem, tak jak to wynika z pkt 70 niniejszego wyroku, że niezależnie od sposobu, w jaki państwa członkowskie dokonają rozdziału pomiędzy siebie tego obowiązków, zostanie

zagwarantowane ich podatnikom, że w sumie cała ich sytuacja osobista i rodzinna zostanie prawidłowo uwzględniona.

80 W związku z tym na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu uregulowania podatkowego jednego z państw członkowskich, takiego jak sporne w postępowaniu głównym, które skutkuje pozbawieniem pary – mającej miejsce zamieszkania w tym państwie i osiągającej jednocześnie dochody w rzeczonym państwie i w innym państwie członkowskim – rzeczywistego korzystania z określonej ulgi podatkowej z powodów warunków jej zaliczenia, podczas gdy para ta korzystałaby z takiej ulgi, gdyby małżonek osiągałcy najwyższy dochód nie osiągał wszystkich dochodów w innym państwie członkowskim.

W przedmiocie kosztów

81 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pięta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu uregulowania podatkowego jednego z państw członkowskich, takiego jak sporne w postępowaniu głównym, które skutkuje pozbawieniem pary – mającej miejsce zamieszkania w tym państwie i osiągającej jednocześnie dochody w rzeczonym państwie i w innym państwie członkowskim – rzeczywistego korzystania z określonej ulgi podatkowej z powodów warunków jej zaliczenia, podczas gdy para ta korzystałaby z takiej ulgi, gdyby małżonek osiągałcy najwyższy dochód nie osiągał wszystkich dochodów w innym państwie członkowskim.

Podpisy

* Język postępowania: francuski.